

Mile Tasić

JONA MIKOVIĆ – Vreme u predmetima

YUFEST kafe

Kažu da je Pikaso stavljao na uvid znatiželjnoj javnosti, kritičkoj i stručnoj, pa i onoj tržišnoj sve što je stvarao osim, osim onog što je veoma sebično i tvrdoglavo čuvao u jednoj svojoj vitrini. A u njoj? Predmeti njemu dragi i značajni, drugima nebitni i prolazni. Upravo tako i Jona Miković akademski slikar stasavajući i sama u umetničkom okruženju, sebično čuva i ovekovečuje predmete svog neposrednog dodira, za nas čini se trivijalne, za nju životne, važne, gotovo arhetipske. Čuva predmete od kojih svaki zbori, svaki vrlo jasan za onoga ko samo hoće da ga razume i otkrije, za umetnicu bitan jer čini njen život, pre svega onaj umetnički, stvaralački. Zaustavila je vreme Jona Miković ovim predmetima, upravo ono koje kod mnogih umetnika u kasnijem stvaralačkom dobu dokazuje onu pravu i čvrstu stvaralačku ličnost, onu ispravnost stvaralačke usudi koja se samo zrelošću potvrđuje. Zaustavila je umetnica period duži od decenije za nju, ali i za nas koliko nezaobilazan toliko i nezaboravan u svim elementima. Družila se tada Jona sa predmetima verujući njima, a ne ljudima i čini se nije pogrešila. Pred nama su portreti tih predmeta, a ne mrtve prirode kako bi to oficijelna teorija rekla.

Sedam velikih radova, pet srednjih i deset manjih dimenzija u olovci, tušu, akvarelu, temperi ili kombinovanoj tehnici otkrivaju Jonino VREME U PREDMETIMA, ali i predmete u vremenu koje pod umetničkim naslagama vešte slikarske ruke dobijaju patinu sveopšteg prepoznavanja, ma kako ono bilo lično i samosvoje. Telefon koji se u više radova pojavljuje možda ponajbolje odslikava doba iščekivanja i nadanja, doba vere u konačan poziv, ali i doba u kojem zvonjava može iščeznuti stvarajući atmosferu

izgubljenosti i lutanja koja tako dobro komunicira sa cipelama i čizmama na putu i ponovo lutanju, takođe prisutnim na neko-liko radova. Direktno sugestivna slika Kutije, poluotvorene ili poluzatvorene, modernog izraza, krije tajnu dara, praznine, možda Pandore suncem obasjane, ko će ga znati? I druge slike stvaraju i kompoziciono i pikturalno tragalačku atmosferu iščekivanja i dubokog intimističkog doživljaja, kao i radovi sa prevrnutom šoljom, segmentom ateljea ovog puta u prizoru bočica sa tuševima u boji, tek pocrveneले mrke šolje, posivele ćupove i pocrveneले lubenice. Mrtve prirode ekspresionističke hladnoće i širokog poteza otkrivaju našu umuljanu realnost koja se kao polomljena bordo stolica nakrivila i razvukla u glib iz kojeg nam je teško izaći, pa je valjda i posvećenost ove izložbe dedi Gustavu Šimokoviću i jednom vremenu kada je, bar naizgled, postojao smisao života, sasvim prirodna.

Jona Miković vešto i znalački predmete iz prvog plana na mrtvim prirodama stapa sa neutralnom pozadinom čineći skladnu celinu i stvarajući odomaćenu atmosferu u kojoj poznati nam predmeti – vaza sa cvećem ili bez, šolja, staklenka, ćup ili jabuka otkrivaju zapravo ljude oko njih, nas same. Radovi čiji kolorit se ponekada kreće optimističkim plavetnilom izveden je akvarel olovkom što ostaje posebno uočljivo kao stvaralački hrabar iskorak. Ovaj dvanaestogodišnji hod umetnice ponuđenom izložbom otkriva nam još jednu damu na likovnoj sceni ne samo Subotice, čiji radovi nam predskazuju neko novo doba i novo rađanje u njenom intimnom stvaralačkom svetu.

Jona Miković je završila Višu školu likovnih i primenjenih umetnosti u Beogradu, diplomirala pre dve godine na Fakultetu likovnih umetnosti, odsek slikarstvo takođe u Beogradu u klasi profesora Anđelke Bojović, a od nedavno je i član ULUS-a. Ovo je njena četvrta samostalna izložba, a do sada je 13 puta izlagala grupno i učestvovala na četori likovne kolonije. Umetničkom slobodom kojom je vladala pre studija, sasvim je

dovoljno ukroćena u vreme njih, pa sada sa pravom možemo očekivati da će u buduće osvajanje slobode, one umetničke biti osnovna preokupacija na budućim delima ove tihe,

nenametljive, ali već sada prepoznatljive umetnice. Izložbu koju prati katalog sa reprodukcijama u boji pred prepunim YUFEST kafeom otvorio je Mile Tasić.